

N:o 201.

Af herr **A. Wiklund**, *i anledning af Kongl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om fosterbarns vård.*

I det genom Kongl. Maj:ts proposition n:o 56 Riksdagen förelagda förslag till förordning om fosterbarns vård förekommer i § 11 stadgandet, att böter från och med 10 till och med 100 kronor skulle kunna ådömas ej mindre den, hvilken försummat att fullgöra viss, i förslaget stadgad anmälningsskyldighet, än äfven den, hvilken i trots af meddeladt förbud mottagit fosterbarn.

Denna straffskala torde vara fullt tillräcklig för förstnämnda förseelse. Den synes mig deremot alldeles för låg i fråga om den senare förbrytelsen, hvilken innebär ett uppsåtligt åsidosättande af ett af laga myndighet meddeladt förbud. Att ett straff af högst 100 kronors böter är alldeles för lågt för denna sistberörda förbrytelse framgår yttermera deraf, att, enligt hvad till min kännedom kommit, fosterlegan ej sällan uppgår till så högt belopp som 500 kronor. Under sådana omständigheter kan det lätt tänkas, att en person finner det vara till sin fördel att, i trots af honom gång efter annan ådömda böter, åter och åter mottaga fosterbarn. Om nemligen, såsom lär vara fallet, fosterlegan utbetalas i förskott, kan barnafostraren trots böterna finna sig hafva en ej obetydlig vinst af mottagandet af fosterbarn.

På grund af det anförda får jag hemställa,

att ifrågavarande stadgande måtte erhålla följande lydelse:

»Den, hvilken försummat att fullgöra anmälnings-skyldighet, som honom på grund af § 5 eller § 6 mom. 3 ålegat, vare förfallen till böter från och med fem till och med ett hundra kronor.

Har någon i trots af meddeladt förbud mottagit fosterbarn, vare bot från och med femtio till och med fem hundra kronor.»

Anhålles om remiss till särskilda utskottet n:o 2, som torde verkställa nödiga redaktionsändringar.

Stockholm den 25 april 1902.

Ad. Wiklund.